

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/11/2023
Identifikačné číslo spisu:	1203898611
Dátum vydania rozhodnutia:	09.10.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1203898611.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Hlavné mesto SR Bratislava, Bratislava, Primaciálne nám. č. 1, IČO: 00603481, zastúpeného spoločnosťou Vojčák & Partners BA, s. r. o., Bratislava, Hlavné námestie 5, IČO: 53204786, proti žalovaným 1/ Q. B., narodenému L. 2/ Športový klub Slávia Filozof, o. z. v konkurze, Bratislava, Nevädzova 2/A, IČO: 00686450, 3/ Residence 23, s.r.o., Bratislava, Hviezdoslavovo námestie 7, IČO: 36862878, zastúpenému spoločnosťou Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, Bratislava, Bottova 2A, IČO: 36861391, 4/ DANNYX s.r.o., Bratislava, Fibichova 23, IČO: 36356247, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenej na Mestskom súde Bratislava IV (predtým Okresný súd Bratislava II) pod sp. zn. 7C/54/2003, o dovolaní žalovaného 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2023 sp. zn. 6Co/102/2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (teraz Mestský súd Bratislava IV) (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 02. októbra 2013 č. k. 7C/54/2003-737 určil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností - pozemkov registra C v katastrálnom území Y: parcela č. 15537/10 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 6.159 m², LV č. XXXX, parcela č. 15537/15 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 2.056 m², LV č. XXXX, parcela č. 15537/16 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 2.572 m², LV č. XXXX, - parcela č. 15537/17 - ostatné plochy o výmere 85 m², LV č. XXXX - parcela č. 15537/29 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 159 m², LV č. XXXX,- parcela č. 15537/33 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 83 m², LV č. XXXX, - parcela č. 15537/34 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 48 m², LV č. XXXX, - parcela č. 15537/35 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 2.329 m², LV č. XXXX, - parcela č. 15537/36 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 68 m², LV č. XXXX, - parcela č. 15537/47 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 205 m², LV č. XXXX a stavby sociálnej budovy súpisné č. L. na parcele č. 15537/33, 15537/34 LV č. XXXX; o trovách konania si vyhradil rozhodnúť po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

1.1. Súd prvej inštancie dôvodil, že tunajší súd rozsudkom zo 14. októbra 2009 zamietol návrh

navrhovateľa v časti o určenie vlastníckeho práva. Na odvolanie navrhovateľa odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštalácie z dôvodu, že tento nebol vecne správny a vyslovil právny názor, že právna úprava vlastníctva platná do 31. decembra 1991 vychádzala z toho, že základom vlastníckej sústavy je socialistické spoločenské vlastníctvo. Jeho základnými formami boli štátne vlastníctvo, družstevné vlastníctvo a vlastníctvo spoločenských a iných socialistických organizácií. Pôda (pozemky) mohla byť výlučne v socialistickom spoločenskom vlastníctve alebo v súkromnom vlastníctve občana. Správu národného majetku, (a teda aj pozemkov v štátnom vlastníctve) upravovala vyhl. č. 90/1984 Zb. Tá upravovala a) bezodplatné odovzdanie nehnuteľného národného majetku vrátane pozemkov do trvalého užívania iným socialistickým organizáciám než štátnym (§ 14), b) pridelenie pozemkov v štátnom vlastníctve do osobného užívania (§ 15), c) prevod správy národného majetku len medzi štátnymi organizáciami v zásade za odplatu v zmysle § 16 ods. 1 s tým, že v ods. 2 tohto ustanovenia bol uvedený taxatívny výpočet prípadov bezodplatného prevodu správy národného majetku, kam patril aj prevod správy pozemkov (§ 16 ods. 2 písm. a)), d) prevod vlastníctva národného majetku do vlastníctva iných socialistických organizácií než štátnych v zmysle § 18. V ods. 3 písm. a) až g) tohto ustanovenia bol obsiahnutý taxatívny výpočet prípadov, kedy bolo možné previesť na inú socialistickú organizáciu než štátnu vlastníctvo pozemku. Hospodárska zmluva č. Z-X/XX nemohla byť zmluva o prevode vlastníctva národného majetku v zmysle § 349 Hosp. zák. v spojení s § 18 vyhl. č. 90/1984 Zb. už len z toho dôvodu, že sa nejednalo o niektorý z prípadov uvedených v § 18 ods. 3 písm. a) až g) vyhl. č. 90/1984 Zb. Odvolací súd sa stotožnil s navrhovateľom v tom, že zo samotnej hospodárskej zmluvy č. Z-X/XX je celkom zjavné, že ide o zmluvu o prevode správy národného majetku, keďže na jej prvej strane pod označením hospodárska zmluva je prečiarknutý odkaz na § 349 Hosp. zák. upravujúci prevod vlastníctva národného majetku. Prevod správy národného majetku v zmysle § 16 vyhl. č. 90/1984 Zb. však bol možný iba medzi štátnymi organizáciami, ktorou právny predchodca odporcu v 4. rade (teraz odporca v 2. rade) nebol, (išlo o tzv. inú než štátnu socialistickú organizáciu). Preto je predmetná hospodárska zmluva č. Z-X/XX buď absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ v znení platnom do 31. 12. 1991 pre rozpor so zákonom, alebo ju treba podľa jej obsahu vyhodnotiť ako zmluvu, ktorou boli predmetné pozemky bezodplatne odovzdané právnenému predchodcovi odporcu v 4. rade do trvalého užívania v zmysle § 14 vyhl. č. 90/1984 Zb. (zaplatenie sumy 500.000 Kčs preberajúcou organizáciou nebolo v konaní preukázané). Ak je predmetná hospodárska zmluva o prevode správy národného majetku neplatným právnym úkonom, správa predmetných pozemkov nemohla prejsť na právneho predchodcu odporcu v 4. rade, a právo hospodárenia s nimi patrilo ku dňu účinnosti zák. č. 369/1990 Zb. Obvodnému národnému výboru v Bratislave II. V takom prípade sa uplatní § 2 ods. 1 zák. č. 138/1991 Zb. a predmetné pozemky teda prešli do vlastníctva navrhovateľa. Ak ide podľa obsahu o zmluvu, ktorou boli predmetné pozemky odovzdané právnenému predchodcovi odporcu v 4. rade do trvalého užívania, právo trvalého užívania zaniklo dňom účinnosti zákona č. 278/1993 Z. z., teda dňom 1. januára 1994 (§ 18 ods. 3 zák. č. 278/1993 Z. z.) a týmto dňom prešli predmetné pozemky do vlastníctva navrhovateľa (§ 2a ods. 1 zák. č. 138/1991 Zb.). Podmienku vydržania je oprávnená držba spôsobiléj veci trvajúca po zákonom stanovenú vydržaciú dobu. Oprávnená držba predpokladá, že držiteľ je v dobrej viere, že mu vec alebo právo patrí, a že je v tejto dobrej viere so zreteľom ku všetkým okolnostiam. Dobrá viera spočíva v presvedčení držiteľa, že je vlastníkom veci, ktorú drží, alebo subjektom práva, ktoré vykonáva. Oprávnená držba sa v podstate zakladá na omyle držiteľa, ktorý sa domnieva, že je vlastníkom držanej veci alebo subjektom vykonávaného práva. Oprávnená držba sa nemôže zakladať na takom omyle držiteľa, ktorému sa mohol pri normálnej opatrnosti vyhnúť. Omyl držiteľa preto musí byť ospravedlniteľný. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vecné právo vzniknúť, teda aj k právnemu dôvodu (titulu), ktorý by mohol mať za následok vznik práva. Právny predchodca odporcu v 4. rade uzavrel s ObNV Bratislava II hospodársku zmluvu o prevode správy národného majetku č. Z-X/XX a takto túto zmluvu pomenovala aj v žiadosti z 8. októbra 1987 o zaevidovanie vlastníctva adresovanej geodézii. Nemohol byť preto v dobrej viere, že je vlastníkom sporných pozemkov; jeho dobrá viera sa mohla vzťahovať iba k presvedčeniu, že má predmetné pozemky v správe. Neexistuje tu žiadny domnelý titul, na základe ktorého by právny predchodca odporcu v 4. rade mohol byť v dobrej viere v tom, že je vlastníkom sporných pozemkov. Takýmto titulom nemôže byť nesprávny postup orgánu vtedajšej geodézii, ktorý napriek tomu, že mu bola predložená zmluva o prevode správy národného majetku, založil list vlastníctva v prospech právneho predchodcu odporcu v 4. rade. Právny predchodca odporcu

v 4. rade totiž musel vedieť, že na základe zmluvy o prevode správy národného majetku sa nemôže stať vlastníkom tohto národného majetku a pokiaľ to nevedel, tento jeho omyl nemožno považovať za ospravedlniteľný. Z toho vyplýva, že právny predchodca odporcu v 4. rade nebol oprávneným držiteľom sporných pozemkov, a preto ním nemohol byť ani jeho právny nástupca - odporca v 4. rade. Držba sporných pozemkov z ich strany preto nemohla viesť k vydržaniu vlastníckeho práva. Odvolací súd neuložil súdu prvej inštancie vykonávať vo veci ďalšie dokazovanie. Ani účastníci konania po zrušení prvoinštančného rozsudku nenavrhovali žiadne dokazovanie a tiež neuvádzali žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvej inštancie aj odvolaciemu súdu pred zrušením rozsudku zo 14. októbra 2009. Odvolací súd pritom v zrušujúcom rozhodnutí vyslovil celkom jednoznačný právny názor, že vlastníkom sporných nehnuteľností je navrhovateľ. Súd prvej inštancie je týmto právnym názorom viazaný v zmysle ust. § 226 OSP. Odvolací súd (ako aj predtým súd prvej inštancie) sa pritom podrobne zaoberal hospodárskou zmluvou č. Z-X/X, a to tak jej obsahom ako aj jej grafickou úpravou. Takisto sa odvolací súd zaoberal otázkou právnej povahy organizácie odporcu v 2. rade resp. jeho právneho predchodcu, otázkou zaplatenia ceny za prevádzané nehnuteľnosti, ako aj rozhodnutia vtedajšieho orgánu geodézie. K týmto otázkam účastníci konania neprodukovali žiadne nové dôkazy. Súd prvej inštancie preto nemohol dospieť k inému právnemu záveru ako odvolací súd, teda, že vlastníkom sporných nehnuteľností je navrhovateľ, a to z dôvodov, ktoré sú uvedené vyššie.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolania žalovaných 1/ až 4/, rozsudkom z 21. marca 2016 sp. zn. 6Co/294/2014 rozsudok súdu prvej inštancie, zmenil tak, že žalobu zamietol.

3. Najvyšší súd SR uznesením z 21. marca 2018 sp. zn. 6Cdo/105/2016, rozhodujúc o dovolaní žalobcu voči zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 6Co/294/2014, tento zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

3.1. Dovolací súd vo svojom rozhodnutí dôvodil, že sa v časti svojho právneho záveru o vydržaní vlastníckeho práva žalovanými zásadne odchyľil od svojho predchádzajúceho právneho názoru vysloveného v uznesení z 25. júna 2012 sp. zn. 15Co/69/2010, a to bez toho, aby tento svoj odklon náležite a presvedčivo odôvodnil. Navyše v konaní rozhodujúci dôkaz - hospodársku zmluvu - v dovolaní napadnutom rozhodnutí hodnotil v zjavnom rozpore s realitou. Právny záver odvolacieho súdu o nedostatku vlastníctva štátu k časti sporných pozemkov z dôvodu údajného nedostatku právoplatnosti konfiškačného rozhodnutia nebol podľa dovolacieho súdu správny nielen preto, že predkladanie listinných dôkazov na spochybnenie platnosti konfiškácie z roku 1948 bolo v danej procesnej situácii (pre rozpor so zásadou koncentrácie konania) neprípustné, a teda že naň vôbec nemalo byť prihliadané, ale podľa dovolacieho súdu aj preto, že tvrdenia spochybňujúce nadobudnutie vlastníctva štátu konfiškáciou boli právne irelevantné, pretože sa nimi obchádzal účel a zmysel reštitučného zákonodarstva, t. j. zmiernenie následkov niektorých majetkových a iných krívd, ku ktorým došlo v období neslobody (od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990). Tohto zmiernenia, resp. nápravy bolo možné sa domáhať len za podmienok a v lehotách stanovených reštitučnými predpismi, najmä zákonom č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách a zákonom č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku. Zákonodarca v reštitučných predpisoch v záujme rešpektovania princípu stability právnych vzťahov určil podmienky umožňujúce cielenú a presne vymedzenú zmenu v rozdelení majetku, teda jasne vymedzil okruh vzťahov, do ktorých bolo možné spätne zasiahnuť, a ostatné ponechať v stave, v akom boli v dobe prijatia reštitučných noriem. Ak nebol oprávnenými osobami uplatnený reštitučný nárok, hoci ho bolo možné uplatniť, reštitučné zákony, majúce charakter špeciálnej právnej úpravy, v podstate v takomto prípade v záujme stability právnych vzťahov akoby legalizovali vlastníctvo štátu k majetku, ktorý štát získal konfiškáciami, znárodnením alebo inými opatreniami, čím súčasne vylúčili možnosť domáhať sa nápravy krívd mimo svoj rámec, teda postupom podľa všeobecných predpisov. Právne posúdenie veci odvolacím súdom vychádzajúce z posudzovania otázky vlastníckeho práva štátu v súvislosti s konfiškáciou podľa všeobecných predpisov bolo preto aj z tohto dôvodu nesprávne. Podľa dovolacieho súdu správne posúdenie uplatneného určovacieho nároku vyžadovalo riešenie dvoch rozhodujúcich právnych otázok, a to otázky, či žalobca nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam podľa zákona o majetku obcí a ak áno, či toto právo žalobcu v nasledujúcom období nezaniklo v dôsledku jeho vydržania v prospech žalovaných.

Podľa názoru dovolacieho súdu zistený skutkový stav umožňoval v prejednávanej veci záver, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam podľa zákona o majetku obcí. V čase uzatvárania hospodárskej zmluvy boli sporné nehnuteľnosti nepochybne vlastníctvom štátu a ako národný majetok boli v správe ObNV Bratislava II. Hospodárskou zmluvou o prevode správy národného majetku síce nemohlo vzniknúť žalovanému 2/ k sporným nehnuteľnostiam právo správy národného majetku, lebo takéto právo podľa v tom čase platných právnych predpisov mohli vykonávať len štátne organizácie (§ 64 ods. 2 zákona č. 109/1964 Zb. Hospodárskeho zákonníka), čo však neznamená, že mu nemohlo vzniknúť iné právo, obsahom ktorého by bolo oprávnenie užívať odovzdaný majetok. Zákon č. 109/1964 Zb. Hospodársky zákonník v znení platnom do 30. 4. 1990 neobsahoval výslovnú úpravu tzv. konverzie právneho úkonu a rovnako ani vtedy platný zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník konverziu neupravoval. Tento právny inštitút bol upravený v Hospodárskom zákonníku až novelou vykonanou zákonom č. 103/1990 Zb. s účinnosťou od 1. 5. 1990 (v § 24b) a v Občianskom zákonníku novelou vykonanou zákonom č. 509/1991 Zb. s účinnosťou od 1. januára 1992 (v § 41a ods. 1). Konverzia však v čase uzatvorenia hospodárskej zmluvy tvorila súčasť platného právneho poriadku, keďže bola upravená v § 30 zákona č. 101/1963 Zb. o právnych vzťahoch v medzinárodnom obchodnom styku, preto jej použitie prichádzalo do úvahy analogicky aj v právnych vzťahoch upravených Hospodárskym zákonníkom i Občianskym zákonníkom. Podľa dovolacieho súdu je nepochybné, že v predmetnej veci bolo vôľou konajúcich strán pri uzatváraní hospodárskej zmluvy založiť medzi nimi taký právny vzťah, ktorého obsahom by bolo právo žalovaného 2/ užívať odovzdaný majetok, teda užívať ho na základe existujúceho právneho dôvodu. Pokiaľ išlo o žalovaných 3/, 4/, dovolací súd vyslovil právny názor, že v ich prípade neprichádzalo do úvahy ani prelomenie ochrany skutočného vlastníka (žalobcu), zaručovanej zásadou „nikto nemôže previesť viac práv, než má sám“ ochranou dobrej viery nadobúdateľa. Takúto ochranu by bolo možné priznať len výnimočne, hodnotiac veľmi prísne, či nadobúdateľ ani pri vynaložení potrebnej opatrnosti, ktorú možno od neho s ohľadom na okolnosti a povahu prípadu požadovať, nemal, prípadne nemohol mať dôvodné pochybnosti o tom, že v skutočnosti subjektu, ktorý je ako nositeľ určitého práva zapísaného v katastri (evidencii) nehnuteľností, takéto právo nesvedčí. V danej veci nedošlo zo strany označených žalovaných k zachovaniu potrebnej náležitej opatrnosti spočívajúcej vo využití možnosti oboznámenia sa s históriou zápisov vlastníckych zmien v katastri, resp. v bývalej evidencii nehnuteľností, keď vynaložením aktivity v tomto smere bolo zistiteľné, že žalovaný 2/ nemohol nadobudnúť vlastníctvo hospodárskou zmluvou o prevode správy národného majetku a následne ho nemohol nadobudnúť ani žalovaný 1/. Okolnosti, ktoré takúto opatrnosť vyžadovali, sa týkali najmä skutočnosti, že obchodná spoločnosť J. N. BLOOM s. r. o., od ktorej nadobudli niektoré zo sporných nehnuteľností, ich previedla len niekoľko dní potom, čo ich sama nadobudla, a len niekoľko dní po svojom vzniku ako subjektu práva.

4. Odvolací súd svojím ďalším rozsudkom z 31. januára 2023 sp. zn. 6Co/102/2018 rozhodol tak, že: „I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa v časti, ktorou určil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností - pozemkov registra „C“ zapísaných na LV č. L., okres Bratislava II, obec O., katastrálne územie Y, parc. č. 15537/10 - zastavané plochy a nádvorja o výmere 6.159 m², parc. č. 15537/35 - zastavané plochy a nádvorja o výmere 2.329 m² a parc. č. 15537/36 zastavané plochy a nádvorja o výmere 68 m², p o t v r d z u j e .

II. Odvolací súd p r i p ú ť a späťvzatie žaloby voči žalovanému 1/, rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 7C/54/2003-737 z 02. 10. 2013 vo vzťahu k nemu zrušuje a konanie v tejto časti z a s t a v u j e .

III. Odvolací súd odvolanie žalovaného 4/ odmieta a späťvzatie žaloby voči nemu nepripúšťa.

IV. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 7C/54/2003-737 z 02. 10. 2013 vo vzťahu k žalovanému 2/ z r u š u j e a konanie voči nemu z a s t a v u j e .

V. Žalobcovi sa p r i z n á v a voči žalovaným 3/ a 4/ nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

VI. Žalovanému 1/ sa voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

VII. Žalobcovi sa voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“

4.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí dôvodil, že pre odvolací súd je záväzný právny názor dovolací súd v uznesení č. k. 6Cdo/105/2016-978. Dovolací súd sa vo svojom rozhodnutí vyslovil jednak k otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a rovnako aj k otázke vydržania (dobromyseľnosti) žalovaných, vrátane žalovaného 3/. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom dovolacieho súdu

vyslovenom v ods. 27 uznesenia, že zo skutkového hľadiska bolo v predmetnej sporovej veci zistené, že v čase uzavretia hospodárskej zmluvy štát právne a fakticky disponoval so sporými nehnuteľnosťami, že k týmto nehnuteľnostiam vykonával správu národného majetku ObNV Bratislava II, a že tento orgán ako odovzdávajúca organizácia uzavrela so žalovaným 2/ ako preberajúcou organizáciou hospodársku zmluvu o prevode správy národného majetku (odovzdávaný majetok bol v tejto zmluve označený slovami „Akcia Z č. X/XX, tenisové dvorce a šatne pri KM K., kat. územie Y, parcela č. 15537/10 o výmere 13.764 m² v obstarávacej a zároveň zostatkovej hodnote 1.645.949 Kčs). Z odvolacím súdom zabezpečenej, a v rámci odvolacieho pojednávania oboznámenej kópie originálu Hospodárskej zmluvy čis. Z-X/XX (č. l. 1163) je úplne nepochybné, že jej zmieneným účelom bol prevod správy národného majetku podľa § 347 hospodárskeho zákonníka. Uvedené možno vyvodit' z jednoznačne prečiarknutého odkazu na § 349 hospodárskeho zákonníka, a to hneď v záhlaví tejto zmluvy a preškrtnutia slova „vlastníctvo“ na jej konci (hoci s posunutím o jeden riadok), rovnako tak z preškrtnutia ods. 4 „Vlastníctvo sa prevádza odplatne za dohodnutú cenu Kčs“. Pokiaľ ide o úhradu čiastku 500.000 Kčs, ide o sumu, ktorá bola dôvodom prevodu správy cit. „preberajúca organizácia uhradila čiastku 500.000 Kčs podľa vyhl. č. 90/1964 Zb.“, čo rovnako vyplýva z obsahu tejto hospodárskej zmluvy z 26. júna 1987 (na čl. 1163). Naviac, z jej obsahu nie je možné vyvodit', že čiastka 500.000 Kčs je kúpnu cenou ako nesprávne dôvodí žalovaný 3/ v odvolaní, je z nej totiž podľa odvolacieho súdu úplne zrejmé, že ide o odplatu (v čiastke 500.000 Kčs) za prevod správy. Pokiaľ ide o právne posúdenie tejto zmluvy, dovolací súd vyslovil právny názor, že išlo o právo upravené v § 70 ods. 1 vtedy platného Hosp. zákonníka a § 14 vyhlášky č. 90/1984 Zb. o správe národného majetku, nakoľko hospodárska zmluva obsahovala všetky tri zákonné náležitosti pre vznik práva trvalého užívania národného majetku v zmluve špecifikovaného. Dodal, že nadobudnutím účinnosti zákona o správe majetku štátu, t. j. dňom 1. januára 1994 zaniklo žalovanému 2/ právo trvalého užívania k tomuto majetku podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a zároveň týmto dňom podľa zákona o majetku obcí (§ 2a ods. 1) prešiel tento majetok do vlastníctva žalobcu. Pokiaľ ide o otázku vydržania vlastníckeho práva žalovaným 2/ je odvolací súd zhodne s dovolacím súdom názoru, že z obsahu hospodárskej zmluvy je úplne zrejmé, že sa nejednalo o prevod vlastníctva tam špecifikovaného majetku ale len o prevod správy. Žalovaný 2/ preto nemohol byť dobromyseľný, že mu zverené veci patria. Z tohto dôvodu u žalovaného 1/, ani u ostatných žalovaných neprichádzalo do úvahy započítanie doby držby sporných nehnuteľností žalovaným 2/ a následné vydržanie nehnuteľností podľa § 129 a nasl. Obč. Zák. Uvedené podľa názoru dovolacieho súdu platí aj u žalovaného 3/. Dovolací súd vo vzťahu k žalovanému 3/ uzavrel, že z jeho strany nedošla k zachovaniu potrebnej náležitej opatrnosti spočívajúcej vo využití možnosti oboznámenia sa s históriou zápisov vlastníckych zmien v katastri nehnuteľností, keď vynaložením aktivity v tomto smere by zistil, že žalovaný 2/ mal predmetné nehnuteľnosti len v správe, a preto nemohol nadobudnúť k nim vlastníctvo, a preto následne vlastníctvo k nim nemohol nadobudnúť ani žalovaný 1/. Výrazné pochybnosti v tomto smere vzbudzuje aj okolnosť, že obchodná spoločnosť J. N. BLOOM s.r.o., od ktorej nadobudli sporné nehnuteľnosti žalovaný 3/, ich previedla len niekoľko dní potom, čo ich sama nadobudla za kúpnu cenu 1 Sk (dňa 10. mája 2006 došlo k prevodu pozemkov na J. N. BLOOM s.r.o. a dňa 30. mája 2006 na žalovaného 3/, poznámka odvolacieho súdu). Napokon nie je možné uverit' ani tomu, že by žalovaný 3/ nemal v čase uzavretia kúpnej zmluvy vedomosť o prebiehajúcim súdnom spore (začal v roku 2003) ohľadom pozemkov, ktoré boli predmetom prevodu, teda že by ho jeho právny predchodca o tejto podstatnej okolnosti neinformoval. Odvolací súd nad rámec dodáva, že vlastnícke právo žalovanému 2/ mohlo svedčiť len vo vzťahu k stavbe - „tenisové dvorce a šatne pri KM K., čo možno vyvodit' zo zmluvy č. X/XX . (č. l. 1175). V nej však nie je žiadna zmienka o pozemkoch, na ktorých bola stavba postavená, ako nesprávne dôvodí žalovaný 3/. Pokiaľ ide o ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovaného 3/, prednesenú na odvolacom pojednávaní (otázka správy časti sporných pozemkov Správou spojov, nedostatky pôvodného konfiškačného rozhodnutia, ktorá mala podľa jeho názoru spochybniť vecnú legitímáciu žalobcu), táto presahuje rámec podaného odvolania, a preto sa ňou odvolací súd už nemohol zaoberať. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou určil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností - pozemkov registra „C“ zapísaných na LV č. XXXX, okres Bratislava II, obec O., katastrálne územie Y, parc. č. 15537/10 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 6.159 m², parc. č. 15537/35 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 2.329 m² a parc. č. 15537/36 zastavané plochy a nádvoria o výmere 68 m², podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v I. výroku svojho rozhodnutia potvrdil.

4.2. Pokiaľ ide o trovy odvolacieho a dovolacieho konania, odvolací súd priznal v V. výroku svojho rozhodnutia plne procesne úspešnému žalobcovi voči žalovanému 3/ a 4/ nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %. O nároku na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému 3/ rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 453 ods. 3 CSP a § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a vo vzťahu k žalovanému 4/ podľa § 396, § 453 ods. 3 CSP a § 256 ods. 1 CSP za použitia analógie legis. Pokiaľ išlo o žalovaného 1/, tomu odvolací nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal (VI. výrok). Zohľadnil pritom okolnosť, že to bol práve žalovaný 1/, ktorý prevodom nehnuteľností zaviniť, že žalobca vzal žalobu voči nemu späť (§ 256 ods. 1 CSP). Odvolací súd ďalej rozhodol tak, že žalobcovi podľa § 257 CSP nepriznal voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania, keď za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval skončenie predmetného konania voči žalovanému 2/ jeho zastavením na základe naplnenia podmienok vyžadovaných ust. § 47 ods. 4 ZoKR, teda z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného 2/ za situácie, zohľadniac, že ani správca konkurznej podstaty a ani sám žalovaný 2/ nenavrhli pokračovať v konaní.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu, v rozsahu jeho výroku I. a výroku V., podal žalovaný 3/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, eventuálne § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

5.1. Dovolateľ uvádza, že výrok 1 napadnutého rozsudku závisel od vyriešenia právnej otázky, či dovolateľ mohol vydržať sporné pozemky. Konkrétne, či právny predchodca dovolateľa mohol byť dobromyseľný v tom, že je vlastníkom sporných pozemkov s ohľadom na nasledovné okolnosti: (a) Právny predchodca dovolateľa uzavrel Hospodársku zmluvu na predtlačenom tlačíve, ktoré sa používalo pre prevod správy národného majetku a prevod vlastníckeho práva k národnému majetku, pričom spôsob vyplnenia tlačíva nebol jednoznačný v tom, či podľa Hospodárskej zmluvy malo dôjsť k prevodu správy stavby a pozemku alebo prevodu vlastníckeho práva k nim; (b) Podľa vtedy platných právnych predpisov neboli formálne splnené podmienky ani pre prevod správy ani pre prevod vlastníckeho práva na právneho predchodcu dovolateľa; (c) Pred uzavretím Hospodárskej zmluvy strany písomne potvrdili svoj úmysel nadobudnúť do vlastníctva stavbu na predmetných pozemkoch; (d) Nadobúdateľ požiadal na základe Hospodárskej zmluvy o zápis vlastníckeho práva v evidencii nehnuteľností a bol zapísaný ako vlastníkom pozemkov; (e) Prevodca nespochybňoval vlastnícke právo nadobúdateľa 16 rokov.

5.2. Dovolateľ označil aj ustálenú rozhodovaciu prax, od ktorej sa odvolací súd odklonil pri posudzovaní vymedzenej právnej otázky, a to sp. zn. I. ÚS 549/2015, II. ÚS 484/2015, 5Cdo/210/2019, 4Cdo/196/2019. Zhrnúc uvedenú rozhodovaciu prax v otázke vydržania nehnuteľností: (a) Pri posudzovaní, či nadobúdateľ mohol byť objektívne dobromyseľným, je rozhodujúce, či nadobúdateľ nadobudol vec poctivým spôsobom; (b) Aj keď titul / zmluva, od ktorej nadobúdateľ odvodzuje svoje vlastnícke právo, má vady, toto nevylučuje dobrú vieru nadobúdateľa nehnuteľností o tom, že vlastnícke právo nadobúda; (c) Pokiaľ by vady zmluvy, od ktorej nadobúdateľ odvodzuje svoje vlastnícke právo, mali vylúčiť dobrú vieru nadobúdateľa, potom by tým bol celkom popretý zmysel § 134 OZ; (d) Nadobúdateľ nehnuteľností nemusí svoju dobrú vieru preukazovať, pretože v pochybnostiach platí, že držba je oprávnená. Právne posúdenie zo strany KS BA je nesprávne, pretože: (a) Pri posudzovaní dobromyseľnosti prisudzoval textu Hospodárskej zmluvy rozhodujúcu váhu, pričom iným okolnostiam svedčiacim o zámere strán (jednak pred uzavretím Hospodárskej zmluvy a po jej uzavretí) už neprisudzoval žiaden význam, resp. pri posudzovaní dobromyseľnosti neskúmal poctivosť zámeru a konania právneho predchodcu dovolateľa aj v kontexte ďalších okolností; (b) Formálnym posudzovaním obsahu Hospodárskej zmluvy celkom poprel zmysel a účel § 134 OZ, keď prakticky vylúčil dobromyseľnosť právneho predchodcu dovolateľa len z dôvodu nedostatkov Hospodárskej zmluvy; a (c) Kládol na dovolateľa neprimerané bremeno skúmať historické zápisy v katastri nehnuteľností bez možnosti, aby sa mohol spoľahnúť na zápis v katastri nehnuteľností. Dovolateľ sa nedomáha ani preskúmania právneho záveru o účinkoch Hospodárskej zmluvy zo strany dovolacieho súdu, ale preskúmania toho, či okolnosti nadobudnutia sporných pozemkov svedčia o poctivosti zámeru TJ Slávia. Toto je dôležité pre posúdenie otázky, či TJ Slávia mohla byť dobromyseľná o tom, že nadobudla sporné pozemky do vlastníctva.

5.3. Dovolateľ navrhuje, aby najvyšší súd postupom podľa § 449 ods. 3 CSP: „I. zmenil výrok I Napadnutého rozsudku KS BA tak, že: rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou určil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností - pozemkov registra C v katastrálnom území Y: parcela č. 15537/10 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 6.159 m², parcela č. 15537/35 - zastavané plochy a nádvoria o

výmere 2.329 m², parcela č. 15537/36 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 68 m² mení tak, že žalobu žalobcu zamietajú; II. zmenil výrok V Napadnutého rozsudku KS BA v časti, v ktorej priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania voči žalovanému 3/, tak, že: žalovanému 3/ priznáva voči žalobcovi náhradu trov prvostupňového, odvolacieho aj dovolacieho konania v rozsahu 100 %“.

6. Žalobca doručil súdu vyjadrenie k dovolaniu. Avšak dané doručil v elektronickej podobe bez autorizácie, resp. dané nebolo podpísané kvalifikovaným elektronickým podpisom, a preto na toto podanie sa v zmysle § 125 ods. 2 CSP neprihliada.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je treba odmietnuť, a to z nasledujúcich dôvodov:

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, eventuálne § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, a to ako dovolateľ túto otázku zdefiniuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je procesnou povinnosťou dovolať sa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1Cdo/126/2017, 1Cdo/206/2017, 1Cdo/208/2016, 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 3Cdo/132/2017, 4Cdo/14/2017, 4Cdo/89/2017, 4Cdo/207/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/186/2016, 8Cdo/78/2017, 8Cdo/221/2017).

13. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnu otázku, ktorá v dovolacom konaní ešte nebola vyriešená, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku, a ktoré rozhodnutia mal dovolateľ na mysli. V opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom predpokladaný cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný svojvoľný dovolací prieskum priečiaci sa nielen, vo všeobecnosti, novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale konkrétne aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 3Cdo/6/2017).

14. Nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, je konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa odvolací súd riešil nesprávne. Najvyšší súd uvádza tiež to, že pokiaľ dovolateľ namieta nesprávnosť alebo nepodloženosť niektorých skutkových záverov súdov, neprípustne tým predkladá na dovolací prieskum skutkové, nie právne otázky. Dovolací súd je pritom viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

14.1. Ak v dovolaní absentuje vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s náležitosti vyplývajúcimi z § 432 ods. 1 a 2 CSP, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (1Cdo/150/2018, 2Cdo/185/2018, 3Cdo/74/2017, 4Cdo/235/2016, 5Cdo/16/2017, 6Cdo/6/2018, 7Cdo/254/2018, 8Cdo/191/2018, 9Cdo/4/2020). Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého samotná polemika dovolateľov s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či nesúhlas s právnymi závermi konajúcich súdov a kritika ich prístupov zvolených pri právnom posudzovaní vecí, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v ustanovení § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP, preto dovolanie z tohto dôvodu nie je prípustné. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy nedostatok náležitostí prípustnosti dovolania, a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum priečiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom konaní, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

15. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnú, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

16. Dovolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len ústavný súd) zo 14. apríla 2022 sp. zn. I. ÚS 215/2022-15, ktorý uviedol, že ... „k odmietnutiu dovolania pre nesplnenie náležitostí zadefinovania dôvodu prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku, ústavný súd považuje za potrebné dodať, že aj keď jeho súčasná judikatúra uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu (I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 291/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, „aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto, aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie vecí, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť...“ Sťažovateľ, resp. jeho advokát „preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky.“ (I. ÚS 115/2020).“

17. Vo svetle horeuvedeného pristúpil dovolací súd k preskúmaniu prípustnosti podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu, vymedzeného dovolateľom.

18. Dovolateľ ako právnu otázku vo svojom dovolaní uviedol: „či právny predchodca dovolateľa mohol byť dobromyseľný v tom, že je vlastníkom sporných pozemkov s ohľadom na nasledovné okolnosti: (a) Právny predchodca dovolateľa uzavrel Hospodársku zmluvu na predtlačenom tlačive, ktoré sa používalo pre prevod správy národného majetku a prevod vlastníckeho práva k národnému majetku, pričom spôsob vyplnenia tlačiva nebol jednoznačný v tom, či podľa Hospodárskej zmluvy malo dôjsť k prevodu správy stavby a pozemku alebo prevodu vlastníckeho práva k nim; (b) Podľa vtedy platných právnych predpisov neboli formálne splnené podmienky ani pre prevod správy, ani pre prevod vlastníckeho práva na právneho predchodcu dovolateľa; (c) Pred uzavretím Hospodárskej zmluvy strany písomne potvrdili svoj úmysel nadobudnúť do vlastníctva stavbu na predmetných pozemkoch; (d) Nadobúdateľ požiadal na základe Hospodárskej zmluvy o zápis vlastníckeho práva v evidencii nehnuteľností a bol zapísaný ako vlastník pozemkov; (e) Prevodca nespochybňoval vlastnícke právo nadobúdateľa 16 rokov.“

19. Z námietok dovolateľa vyplýva, že v danom prípade ide o otázku skutkovú. Dovolateľ preto nesprávne právne posúdenie veci odôvodňuje spochybnením skutkových zistení, ku ktorým dospeli sudy nižších inštancií. Dovolací súd zdôrazňuje, že taká v dovolaní nastolená otázka, ktorá má skutkovú (nie právnu) povahu, nemôže byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalovaného 3/ v zmysle tohto ustanovenia.

19.1. Riešenie skutkovej otázky (*quaestio facti*) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (*quaestio iuris*) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

20. Dovolací súd zastáva názor, že vyhodnotenie skutkového stavu, či účastník predmetného konania bol dobromyseľný v tom, že je vlastníkom sporných pozemkov s ohľadom na skutkové okolnosti daného prípadu, je otázkou skutkovou a jej riešenie jednoznačne vychádza zo skutkových zistení zodpovedajúcich tomu-ktorému prípadu. Zodpovedanie predmetnej otázky je výsledkom vykonaného dokazovania v danom spore. Tým, že dovolateľ sa nestotožňuje so závermi odvolacieho súdu v podstate spochybňuje jeho skutkové závery.

20.1. Uvedené odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a samotná polemika dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu však nepredstavuje vymedzenie právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. K tomu dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri právnom posúdení veci však rieši právne otázky, nie skutkové, preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu, ktorých riešenie predchádzalo riešeniu právnych otázok.

20.2. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, pridržiac sa rozhodnutia dovolacieho súdu v danej veci z 21. marca 2018 sp. zn. 6Cdo/105/2016, vyhodnotil vo vzťahu k žalovanému 3/, „že z jeho strany nedošla k zachovaniu potrebnej náležitej opatrnosti spočívajúcej vo využití možnosti oboznámenia sa s históriou zápisov vlastníckych zmien v katastri nehnuteľností, keď vynaložením aktivity v tomto smere by zistil, že žalovaný 2/ mal predmetné nehnuteľnosti len v správe, a preto nemohol nadobudnúť k

nim vlastníctvo, a preto následne vlastníctvo k nim nemohol nadobudnúť ani žalovaný 1/. Výrazné pochybnosti v tomto smere vzbudzuje aj okolnosť, že obchodná spoločnosť J. N. BLOOM s.r.o., od ktorej nadobudli sporné nehnuteľnosti žalovaný 3/, ich previedla len niekoľko dní potom, čo ich sama nadobudla za kúpnu cenu 1 Sk (dňa 10. 5. 2006 došlo k prevodu pozemkov na J. N. BLOOM s.r.o. a dňa 30. 05. 2006 na žalovaného 3/, poznámka odvolacieho súdu). Napokon nie je možné uveriť ani tomu, že by žalovaný 3/ nemal v čase uzavretia kúpnej zmluvy vedomosť o prebiehajúcom súdnom spore (začal v roku 2003) ohľadom pozemkov, ktoré boli predmetom prevodu, teda že by ho jeho právny predchodca o tejto podstatnej okolnosti neinformoval.“ Preto námietky dovolateľa týkajúce sa spochybňovania skutkových zistení a skutkových záverov považuje dovolací súd za neopodstatnené. Navyše, úlohou dovolacieho súdu v rámci dovolacieho konania nie je riešenie skutkových otázok, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

21. Dovolateľ, ako už bolo uvedené vyššie, konkrétne nevymedzil právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, nakoľko išlo o otázku skutkovú. Takáto otázka nemôže byť relevantná ani z hľadiska § 421 ods. 1 CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalovaného 3/ v zmysle tohto ustanovenia. Navyše je potrebné zdôrazniť, že zistené skutkové závery a hodnotenie dôkazov zo strany nižších súdov, týkajúce sa v okolnostiach posudzovanej veci ohľadne nesplnenia podmienky dobromyseľnosti právneho predchodcu dovolateľa, že je vlastníkom sporných pozemkov, nie sú ani celkom zjavne neodôvodnené, či arbitrárne, a teda nemožno ich považovať za zmätočné. Argumentácia dovolateľa vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP predstavuje iba polemiku s rozhodnutím odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie, resp. ide o námietky, ktoré sa týkajú spochybňovania správnosti skutkových zistení. Nesprávnym zistením skutkového stavu, prípadne len samou polemikou s rozhodnutím súdu nie je možné podľa Civilného sporového poriadku vymedziť dovolací dôvod, ktorým je nesprávne právne posúdenie vecí. Uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom (nie otázok skutkových). Podľa dovolacieho súdu takáto argumentácia v dovolaní dovolateľa absentuje. Dovolateľ sa de facto domáha opätovného právneho posúdenia ním tvrdeného skutkového stavu v jeho prospech. Takéto tvrdenia nemožno považovať za právne otázky vymedzené zákonom predpokladaným spôsobom. Možno uzavrieť, že dovolateľom naformulovaná otázka nie je otázkou právnou, ale ide o skutkovú otázku, ktorej posúdenie vždy závisí od konkrétnych okolností prípadu.

22. Dovolací súd preto konštatuje, že prípustnosť dovolania uplatneného dovolateľom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP nie je daná. Preto dovolací súd dovolanie žalovaného 3/ odmietol v zmysle § 447 písm. f) CSP.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.